Турецький Іван Васильович. *Енциклопедія Сучасної України* (2026)
ISBN: 966-02-2074-X
DOI: 10.5281/zenodo.21771798

ТУРЕ́ЦЬКИЙ Іван Васильович (17. 08. 1956, м. Красноярськ, РФ) — графік, живописець, геральдист. Син В. Турецького, чоловік Н. Пухінди. Премія Республіканської виставки «Молодість» у Вільнюсі (1979). 1-е місце конкурсу зі створення Державного Герба України (1991). Член НСХУ (1990), Українського геральдичного товариства (1990, і співзасновник). Закінчив Львівське училище прикладного мистецтва (1977), факультет художньої кераміки Львівського інституту прикладного та декоративного мистецтва (1982; викл. В. Гудак, *Й. Садовський*). Відтоді працював художником з проєктування й виконання експозицій музеїв у Львівському художньо-виробничому комбінаті Художнього фонду України; 1992—2003 — художник-дизайнер приватної фірми «Гетьман ЛТД» (створював фірмовий стиль, ексклюзивні етикетки, унікальні пляшки та сувенірні коробки преміум-класу, що стали візитівкою бренду в Україні та за кордоном). Від 2003 — на творчій роботі. Основні галузі — графіка малих форм (проєкти марок, листівок, конвертів, гральних карт на історичну тематику та в стилі бароко й арабески тощо, дизайн різноманітних відзнак і нагород) та книжкова графіка. Роботи переважно пов’язані з державною, міською і приватною геральдикою. Співавтор сучасного герба та прапора Львова (1990), малого Державного Герба України (1991); автор низки гербів для єпископів греко-католицької церкви. Від 1995 співпрацює зі Спілкою українських філателістів Австрії, проєктуючи для неї колекційні художні тематичні конверти й штемпелі. Розробив серію монет для Нацбанку Білорусі. Відомий як майстер абстракції, де найважливішими є форма, експресія, «звучання» кольору. У живописних творах використовує широку контрастну гаму кольорів і форм для відображення емоційної динаміки музичної композиції в часі. Здебільшого легка пастельна палітра акцентується мажорними кольорами — червоним, жовтим і синім. Грою світла й тіні досягає тривимірного зображення лабіринтів та розміщених у ньому форм. Загальна асиметрія створюється на основі поєднання овальних і округлих форм із трикутними та чотирикутними елементами. Лінії здебільшого увігнуті та опуклі. Застосовує техніку лінійного живопису для створення ефекту тривимірності зображення, тому в картинах часто наявні багатошаровість композиції шляхом накладання білої фарби на об’єкти. За допомогою цього прийому площинна композиція ніколи не є пласкою — елементи на ній наближаються та віддаляються від глядача. На основі його малюнків художниці гобеленів Г. Забудською та В. Постніковою створили низку гобеленів, зокрема «Невідомість кличе» (2020), «Музика кольору», «Passion», «Patterns of the labyrinth» (усі — 2021). Учасник обласних, всеукраїнських, міжнародних (Торонто, Канада, 1989; Відень, 1996, 2002; Женева, 1997—98; Лінінфельд, Австрія, 2000; Ліон, Франція, 2001) мистецьких виставок від 1989. Персональні — у Львові (1990, 1993, 2016—17, 2023), Відні (1996, 1998, 2001), Києві (2017—20), Палаццо (Італія, 2021), К’яссо (Швейцарія, 2021). Деякі роботи Т. зберігають у Львівській галереї мистецтв, Музеї сучасного українського мистецтва Корсаків (Луцьк). Колекціонує живописні й графічні твори, пов’язані зі Львовом і Галичиною; має величезну колекцію екслібрису. 2019 створено телефільм «Ivan Turetskyy “Color as Labyrinth”».

Основні твори

«Знесилені хрести» (1989), «Знак» (1999), «Музика світла» (2011), «Загублені в часі» (2013), «Вслухатися в тишу», «Запах ночі» (обидва — 2017), «Музика кольору», «Феєрія руж» (обидва — 2018), «Фрагменти II (Італійський щоденник)» (2020), «Містеріосо», «Поцілунок квітки», «Россо» (усі — 2021), «Парфум. Композиція № 4» (2023), «Шелест забутих зізнань» (2024), «Буря породжує тишу», «Танець полум’я» (обидва — 2025); серії — «Клейноди», «Герби гетьманів України» (обидві — 1984—2000), «Ініціали» (2001), «Парфуми» (2020—23).

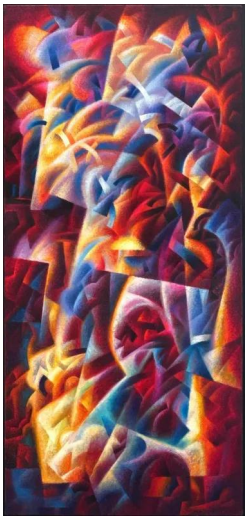
Рекомендована література

1. Colour as labyrinth. K., 2019
2. Мирошниченко А. Лабіринт, де завжди присутнє світло // Образотворче мистецтво. 2021. № 1
3. Ivan Turetskyy. The magic of Color. Lviv, 2023
4. Шерман Г. Колір як лабіринт // Антиквар. 2018. № 3—4
5. Семенюк І. Най жиє їх слава, слава Заставнеччини: Історико-біографічний нарис. Чц., 2020.

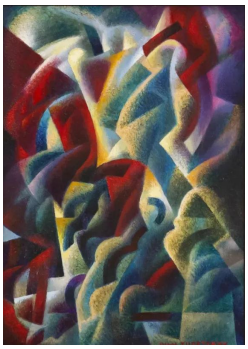
І. К. Семенюк

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:
Турецький Іван Васильович / І. К. Семенюк // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2026. — Режим доступу: https://esu.com.ua/article-893902

2001–2026 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).